

Zo Zeeuws als een verse boterbabbelaar

Er was een tijd dat iedereen Zeeuws Meisje kende. Ze was te zien in reclamespotjes ten bate van margarine die geen cent te veel kostte. Op zeker ogenblik verdween het kekke vrouwtje van de buis. Nu is ze terug, niet in het Ster-blok, maar in de zo- veel duurzamere literatuur. Het nieuwe Zeeuws Meisje heet Franca Treur en is afkomstig van Walcheren, waar ze zo stevig (en soms zelfs hardhandig) werd opgevoed in de orthodox-calvinistische vreze des Heeren dat ze er met gemak een roman mee kon vullen.

Dorsvloer vol confetti is wat mij betreft het debuut van het jaar. Treur weet trefzeker de lichte toets te vinden die de loodzware ernst van de mannenbroeders en hun sombere geloof niet alleen draaglijk maar vooral amusant maakt. Het is verleidelijk haar te vergelijken met Maarten 't Hart, auteur van Het vrome volk, maar Treur laat haar collega ver achter zich als het gaat om humor, subtiliteit en een rake blik voor kleine, maar karakteristieke details.

De roman speelt zich af op een boerderij waar de tijd stilstaat. Naar de radio wordt, afgezien van het weerbericht, niet geluisterd, tv ontbreekt, als er gelezen wordt is het voornamelijk stichtelijke lectuur. Alleen de elfjarige hoofdpersoon Katelijne leest dat het een lust is. We mogen in haar een ontluikende schrijfster vermoeden.

Toevallig ben ik ervaringsdeskundige wat Zeeland en zijn stugge en godvrezende inwoners betreft. Dus kan ik getuigen dat dit beeld van een plattelandsjeugd door en door realistisch is. Dat geldt niet alleen de sfeer maar ook de stijl. Treur is goed thuis in de onnavolgbare tale Kanaäns zoals die in zwaar-gereformeerde milieus gebezigd wordt ('mocht de Heere er in zijn lankmoedigheid nog eens iets van komen te zegenen'). En ze geeft haar relaas kleur met behulp van woorden ('schoeve beesten' voor 'schichtige koeien', 'dulleve' voor 'greppel' en 'huus' voor 'kinderen') die net zo Zeeuws zijn als verse boterbabbelaars en smeug stroopvet.

Jaap Goedegebuure